

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/33/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013201482
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013201482.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: B. P., narodený dňa XX.XX.XXXX., indickej štátnej príslušnosti, pandžábskej národnosti, posledný trvalý pobyt v krajine pôvodu R., miesto pobytu U., zastúpený: Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-37/2013 zo dňa 29.05.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/197/13-43 zo dňa 11.03.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/197/13-43 zo dňa 11. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-37/2013 zo dňa 29.05.2013, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-883-23/PO-Ž-2012 zo dňa 19.02.2013 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyly v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyly“). Zároveň krajský súd žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že dospel k záveru, že správne orgány vo veci dostatočne zistili skutkový stav, tento i po právnej stránke správne posúdili a svoje rozhodnutia aj

náležite odôvodnili, a preto je potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

Uviedol, že sa stotožnil s názorom žalovaného, ktorý postupoval v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v azylových veciach (pozri 1Sžo/124/2005), v zmysle ktorej povinnosť zistiť skutkový stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) má žalovaný len v rozsahu dôvodov, ktoré žalobca ako žiadateľ o azyl v priebehu správneho konania uviedol. Zo žiadneho ustanovenia zákona totiž nemožno vyvodíť, že by žalovaný mal povinnosť sám si domýšľať právne relevantné dôvody na udelenie azylu, ktoré sám žiadateľ neuplatnil a následne k týmto dôvodom vykonať príslušné zistenia. Podľa názoru krajského súdu sa situácia v krajine pôvodu žalobcu ako účastníka konania posudzuje vo vzťahu k tomuto účastníkovi konania a k dôvodom, ktoré uviedol v azylovom konaní. Taktiež aj k poskytnutiu doplnkovej ochrany, ktorá má subsidiárny charakter, musí účastník konania uviesť dôvody na jej poskytnutie, t. j. poskytnutie takejto ochrany je taktiež založené na individuálnom prístupe s dôrazom na subjektívne dôvody žiadosti.

Krajský súd v celom rozsahu odkázal na odôvodnenie druhostupňového správneho rozhodnutia s tým, že sa s ním stotožňuje.

Ďalej uviedol, že vychádzajúc z administratívneho spisu žalovaného mal za preukázané, že žalobca prvýkrát požiadal o udelenie azylu dňa 20.03.2001 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné počas nelegálneho pobytu na území Slovenskej republiky. V rámci vstupného pohovoru ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol obavu o jeho život a zdravie s tým, že nebezpečenstvo mu hrozí od teroristov. Táto žiadosť žalobcu bola zamietnutá, no žalobca v priebehu nasledujúcich rokov opakovane podával žiadosti o udelenie azylu, v ktorých uvádzal rovnaké dôvody, ktoré neskôr doplnil (v poradí v piatej žiadosti) o obavu o život a zdravie - prenasledovanie políciou.

V predmetnej veci podal žalobca žiadosť o udelenie azylu dňa 14.12.2012. Odôvodnil ju obavami o život a zdravie, nakoľko v krajine jeho pôvodu zabila polícia jeho brata a on sám bol mučený a hrozí mu trest smrti. Súd poukázal na to, že aj v tejto žiadosti žalobca uviedol dôvody zhodné s tými, ktoré žalobca uvádzal v jeho predchádzajúcich žiadostiach.

Vo vzťahu k predloženému potvrdeniu advokáta z krajiny pôvodu zo dňa 11.05.2006 krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že toto už bolo žalobcom predložené, a to v roku 2006 z čoho vyplýva, že sa nejedná o novú skutočnosť, ktorá preukazuje zmenu skutkového stavu naproti skutkovému stavu zistenému v predchádzajúcich konaniach.

Taktiež poukázal na skutočnosť, že zo zistení správnych orgánov vyplýva, že India je bezpečnou krajinou. Ako problematické možno hodnotiť len oblasti zväzového štátu Džamú a Kašmír, no samotný štát Pandžáb je možné považovať za relatívne bezpečný, nakoľko neboli zistené žiadne skutočnosti brániace žalobcovi v návrate do krajiny pôvodu. Preto vyhodnotil námietku žalobcu v súvislosti s tým, že správne orgány nevykonali smerom k zisťovaniu skutkového stavu žiadnu aktivitu za nedôvodnú.

Krajský súd zdôraznil, že zo strany žalobcu nedošlo k naplneniu podmienok stanovených v § 8 až 10 zákona o azyle s poukazom na to, že správny orgán mal dostatočne preukázané, že žalobca vo svojej v poradí 9. žiadosti o udelenie azylu neuviedol žiadne nové skutočnosti v porovnaní s predchádzajúcimi žiadosťami, ktoré by preukazovali podstatnú zmenu skutkového stavu.

Na záver dodal, že pre skúmanie, či sa skutkový stav zmenil alebo nezmenil, je rozhodujúce tvrdenie žiadateľa o udelenie azylu v novo podanej žiadosti. Pokiaľ uvádza tie isté skutočnosti ako v predchádzajúcom azylovom konaní, nie je povinnosťou správneho orgánu, aby vykonal iné žiadateľom neuplatnené dokazovanie. Keďže v predchádzajúcom konaní už bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí jeho žiadosti ako zjavne neopodstatnenej, bolo konanie v súlade s § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uviedol, že skutkový stav, tak ako bol zistený žalovaným, neposkytoval dostatočný podklad pre vydané rozhodnutie, čo znamená, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nedostatočne vyhodnotil všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie.

Aj napriek skutočnosti, že sa v danom prípade rozhoduje v poradí o deviatej žiadosti žalobcu o udelenie azylu, žalobca vyjadril názor, že žalovaný nezohľadnil dostatočne politickú situáciu v oblasti štátu Pandžáb, kde sú časté konflikty medzi prívržencami vládnych strán a Sikhami, medzi ktorých patrí aj žalobca. Na zdôraznenie uvedeného poukázal na rozpor a nedostatočnosť v posudzovaní situácie v krajine pôvodu zo strany žalovaného, pretože posúdenie situácie v krajine pôvodu spočíva iba v konštatovaní, že „štát Pandžáb je teda hodnotený ako relatívne bezpečný“ považoval za nedostatočné o to viac, že takýmto konštatovaním žalovaný sám priznal, že situácia v uvedenom štáte nie je úplne bezpečná, a teda, že žalobcovi tam nemôže hroziť nič zo skutočností, ktoré žalobca uviedol ako dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Ďalej žalobca vyslovil názor, že v rozhodnutí žalovaného absentuje dostatočné vyhodnotenie žalobcom uvádzaných skutočností ako aj dostatočné vyhodnotenie jeho námietok, a preto mal žalobca za to, že konanie pred súdom prvého stupňa má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, preto žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu a námietky žalobcu uvedené v opravnom prostriedku považoval za účelové a právne irelevantné. V ďalšom žalovaný odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 11.10.2013 a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne a zákonné.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Rozhodnutím č. SLV-OLVS-37/2013 zo dňa 29.05.2013 minister vnútra podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle a § 46, § 49 ods. 2 a § 61 ods. 2 a 3 správneho poriadku zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra ČAS: MU-883-23/PO-Ž-2012 zo dňa 19.02.2013, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené konanie vo veci žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že v prípade žalobcu ide o jeho deviatu žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, ktorú odôvodnil rovnako ako predchádzajúce žiadosti politickými dôvodmi, pričom v predmetnej žiadosti ešte dodal, že sa v prípade návratu do krajiny pôvodu obáva o svoj život.

Žalovaný chronologicky uviedol a stručne opísal predchádzajúce azylové konania:

1. Dňa 20.03.2001 požiadal žalobca prvýkrát o priznanie postavenia utečenca z dôvodu obáv o svoj život v Indii, kde pôsobil v policajných zložkách s tým, že sa mal často zúčastňovať na zásahoch proti teroristom, ktorí sa mu mali vyhrážať. V roku 1992 mal z polície dobrovoľne odísť. Uviedol, že ho údajne doma trikrát hľadali teroristi, avšak on s teroristami osobne do styku neprišiel. Na základe žalobcom uvedených skutočností bolo vo veci jeho žiadosti vykonané správne konanie, počas ktorého boli objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené všetky ním uvádzané skutočnosti, no nakoľko žalobca nesplnil podmienky ustanovené v § 7 zákona NR SR č. 283/1995 Z. z. o utečencoch v znení zákona č. 309/2000 Z. z., konanie vo veci jeho žiadosti bolo rozhodnutím Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. MU-406/PO-Ž/2001 zo dňa 06.06.2001 ukončené nepriznaním

postavenia utečenca na území Slovenskej republiky podľa § 8 písm. a) uvedeného zákona. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote rozklad, ktorý bol zamietnutý rozhodnutím ministra vnútra č. 206-2001/03253 zo dňa 08.11.2001.

2. Dňa 02.01.2002 požiadal žalobca druhýkrát o priznanie postavenia utečenca z dôvodov prenasledovania teroristami v meste Pandžáb v krajine jeho pôvodu. Všetky uvádzané dôvody opakovanej žiadosti účastníkom konania boli počas správneho konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené, avšak vzhľadom na to, že neboli splnené zákonné podmienky na priznanie postavenia utečenca na území Slovenskej republiky, správny orgán rozhodnutím č. MU- 33/PO-Ž/2002 zo dňa 22.03.2002 žalobcovi nepriznal postavenie utečenca na území Slovenskej republiky. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote rozklad, ktorý bol zamietnutý rozhodnutím ministra vnútra č. 206-2002/02333 zo dňa 31.05.2002 . Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.06.2002.

3. Dňa 06.09.2002 požiadal žalobca tretíkrát o priznanie postavenia utečenca na území Slovenskej republiky a uviedol, že nemá k obsahu opakovanej žiadosti žiadne nové dôvody, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jeho žiadosti ale iba tie, ktoré boli už predmetom predchádzajúcich konaní. Vo veci žiadosti žalobcu bolo vykonané správne konanie, v rámci ktorého bolo konštatované, že nespĺňa podmienky ustanovené v § 7 zákona NR SR č. 283/1995 Z. z. o utečencoch v znení zákona č. 309/2000 Z. z. a konanie vo veci jeho žiadosti bolo rozhodnutím Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. MU-4801/PO-Z/2002 zo dňa 23.10.2002 ukončené nepriznaním postavenia utečenca na území Slovenskej republiky podľa § 8 písm. a) zákona o utečencoch. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2002 a od tohto dňa sa zdržiaval na území Slovenskej republiky nelegálne až do momentu, keď dňa 24.02.2003 opätovne požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

4. Dňa 24.02.2003, počas nelegálneho pobytu na území Slovenskej republiky, požiadal žalobca štvrtýkrát o udelenie azylu z dôvodu, že ide o jeho život a život jeho matky, ktorá by neprežila, keby ho zabili teroristi ako aj z dôvodu, že bol prenasledovaný vládou a políciou, ide mu o život, a preto sa nemôže vrátiť do krajiny pôvodu. Všetky žalobcom uvedené skutočnosti boli počas konania objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené s tým, že Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vydal rozhodnutie č. MU-673/PO-Ž/2003 zo dňa 11.03.2003, ktorým žiadosť žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa § 12 ods. 2 zákona o azyle zamietol ako zjavne neopodstatnenú. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca opravný prostriedok, ktorý krajský súd uznesením č. 11Saz/4/2003 zo dňa 15.07.2003 odmietol z dôvodu jeho oneskoreného podania. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 02.09.2003.

5. Dňa 22.07.2004 požiadal žalobca piatykrát o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu nepriaznivej politickej situácie. Všetky žalobcom uvedené skutočnosti boli objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené, no žalobca nesplnil podmienky ustanovené v § 8 alebo 10 zákona o azyle, preto bolo konanie vo veci jeho žiadosti rozhodnutím správneho orgánu č. MU-6871/PO-Ž/2004 zo dňa 08.10.2004 ukončené neudelením azylu. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote opravný prostriedok, pričom krajský súd rozsudkom č. 5Saz/2/05-33 zo dňa 28.06.2005 predmetné rozhodnutie správneho orgánu potvrdil. Žalobca sa ďalej obrátil na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom 5Sž-o-KS/116/2005 zo dňa 28.09.2006 potvrdil rozsudok krajského súdu a rozhodnutie správneho orgánu tak nadobudlo právoplatnosť dňa 12.02.2007.

6. Dňa 09.07.2008 požiadal žalobca šiestykrát o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy o svoj život v domovskej krajine a z dôvodu, že ovláda slovenský jazyk. Všetky žalobcom uvedené skutočnosti boli objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené, avšak žalobca nesplnil podmienky ustanovené v § 8 alebo 10 zákona o azyle, konanie vo veci jeho žiadosti bolo rozhodnutím Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. MU-428-44/PO-Ž-2008 zo dňa 21.10.2009 ukončené neudelením azylu a súčasne bolo rozhodnuté, že žalobcovi sa neposkytuje doplnková ochrana. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote opravný prostriedok. Krajský súd rozsudkom č. 9Saz/81/2009-38 zo dňa 28.04.2010 napadnuté rozhodnutie potvrdil. Žalobca sa odvolal aj na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom sp. zn. 9Sž/2/2010 zo dňa 18.08.2010 potvrdil rozsudok krajského súdu a rozhodnutie správneho orgánu tak nadobudlo právoplatnosť dňa 06.09.2010.

7. Dňa 16.09.2010 požiadal žalobca siedmykrát o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky a uviedol, že sa pridrižiava dôvodov z jeho predchádzajúcich žiadostí, kedy vypovedal dosť podrobne a vyčerpávajúco a viac k tomu nemá čo dodať. Rozhodnutím

Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. MU-513-12/PO-Ž-2010 zo dňa 24.09.2010 bolo konanie o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené, nakoľko žalobcom uvádzané dôvody už boli niekoľkokrát predmetom posudzovania správnych orgánov aj súdov a vo svojej žiadosti neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti. Proti rozhodnutiu podal žalobca v zákonom ustanovenej lehote rozklad, ktorý bol rozhodnutím ministra vnútra č. SLV-OLVS-56/2010 zo dňa 29.12.2010 zamietnutý. Dané rozhodnutie ministra vnútra napadol žalobca žalobou na krajskom súde (č. k. 3S 28/2011-58 zo dňa 14.02.2012) a po jeho rozhodnutí sa odvolal na Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp. zn. 10Sža/14/2012 zo dňa 04.07.2012), pričom oba súdy konštatovali správnosť napadnutého rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky.

8. Dňa 19.12.2011 požiadal žalobca ôsmykrát o udelenie azylu z dôvodu prenasledovanie políciou v krajine pôvodu a obavy o svoj život. Nakoľko uvedené dôvody už boli v predchádzajúcich konaniach posúdené, konanie bolo zastavené rozhodnutím ČAS:MU-610-25/PO-Ž-2011 zo dňa 01.06.2012, ktoré dňa 25.06.2012 nadobudlo právoplatnosť.

Žalovaný mal zo spisového materiálu preukázané, že žalobca dňa 21.05.2012 opustil Pobytový tábor v Rohovciach a následne bol dňa 13.12.2012 v rámci Dublinského nariadenia vrátený na územie Slovenskej republiky z Rakúskej republiky. Dňa 14.12.2012 požiadal v poradí už deviatou žiadosťou o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu obavy o svoj život v krajine pôvodu. Uviedol, že v krajine pôvodu polícia zabila jeho brata. Aj sám žalobca mal byť mučený a má mu hroziť trest smrti, o čom doložil aj dodatočné potvrdenie. Vyhlásil tiež, že z krajiny pôvodu odišiel pred dvadsiatimi rokmi a chce mať na území Slovenskej republiky oficiálny pobyt.

Žalovaný správny orgán dospel k zisteniu, že žalobcom predložené potvrdenie už bolo predložené žalobcovým právnym zástupcom v odvolacom konaní v roku 2006. S poukazom na skutočnosť, že žalobcom uvádzané skutočnosti už v minulosti boli predmetom správneho posúdenia, ako aj predmetom súdneho preskúmania, rozhodol Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím ČAS: MU-883-23/PO-Ž-2012 zo dňa 19.02. 2013 tak, že azylové konanie podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona azyle zastavil. V rámci posudzovania danej žiadosti žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky došlo k opätovnému posudzovaniu situácii v krajine pôvodu, predovšetkým na podklade informácií vypracovaných odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 08.02.2013, na základe ktorých nie je krajina pôvodu žalobcu považovaná za nebezpečnú krajinu, čo sa taktiež týka štátu Pandžáb.

V rozklade žalobca uviedol, že posúdenie aktuálnej situácie v krajine pôvodu žalobcu je kľúčovou otázkou predmetného prípadu, no správny orgán jednoduchou konštatáciou o tom, že skutkový stav sa podstatne nezmenil len na základe pohovoru so žalobcom bez posúdenia všeobecnej situácie v krajine pôvodu a bez skutočného zaoberania sa tým, či sa skutkový stav naozaj nezmenil nesprávne vyhodnotil prípad žalobcu, preto žiada, aby rozkladom napadnuté rozhodnutie bolo zrušené a vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie.

Vo vzťahu k námietkam žalobcu žalovaný uviedol, že žalobca v rozklade len opakuje dôvody, ktoré boli uvedené žalobcom počas konania a neuvádzajú sa žiadne také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zmenu napadnutého rozhodnutia. S poukazom na krátky výňatok zo správy Amnesty International, bez uvedenia zdroja, ktorý má dokumentovať situáciu v krajine pôvodu, opisuje problémy, ktoré majú hroziť v prípade návratu do krajiny pôvodu. Žalovaný je však toho názoru, že takýto neucelený a jednostranný odkaz nemôže sprostredkovať úplný, nie to ešte vyčerpávajúci obraz k určitej krajine alebo k určitej otázke a nedá sa z neho odvodiť ani azylová relevancia jednotlivého prípadu.

Žalovaný skonštatoval, že v konaní neboli zistené dôvody na udelenie azylu na území Slovenskej republiky a neboli zistené ani iné skutočnosti, ktoré by bránili návratu žalobcu do krajiny pôvodu, nakoľko nebolo preukázané, že by žalobca mohol byť v krajine pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, čo by odôvodňovalo poskytnutie doplnkovej ochrany. Na základe uvedeného považoval žalovaný rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom.

Vychádzajúc zo spisového materiálu dospel žalovaný k záveru, že žalobca nesplnil ani jednu z podmienok potrebných na udelenie azylu obsiahnutých v ustanoveniach § 8 až 10 zákona o azyle, pretože nedošlo k preukázaniu opodstatnenosti obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle a Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, ktorými je Slovenská republika v oblasti azylu viazaná. Žalovaný mal za to, že správny orgán konajúci v prvom stupni dostatočne spoľahlivo zistil skutočný stav veci, aplikoval správne ustanovenia zákona a tiež po procesnej stránke zabezpečil v konaní všetky práva žalobcu.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.09.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamieta ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-37/2013 zo dňa 29.05.2013, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ČAS: MU-883-23/PO-Ž-2012 zo dňa 19.02.2013 o zastavení konania o udelenie azylu alebo o poskytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V priebehu konania bol vykonaný na základe uvedeného dňa 10.01.2013 so žalobcom dodatok pohovoru, počas ktorého uviedol, že o dôvodoch jeho žiadosti už dosť podrobne rozprával počas predchádzajúcich konaní, pričom malo ísť o problémy s teroristami a štátnymi orgánmi krajiny pôvodu, ktorí mali žalobcu niekedy v roku 1988 alebo 1989 zadržať a dať do väzenia na niekoľko dní. Zdôraznil, že sa do Indie nemôže vrátiť, keďže je voči jeho osobe vznesené falošné obvinenie.

Na otázku žalovaného, či chce k dôvodom žiadosti ešte niečo uviesť, len poprosil, aby mu bolo umožnené pracovať na území Slovenskej republiky, získať nejakú formu pobytu s cieľom zabezpečiť si živobytie. Dodal, že chce ostať na Slovensku, nakoľko ho pozná a ovláda slovenský jazyk.

Z administratívneho spisu je odvolaciemu súdu zrejmé, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom žalobcu a obsahom správ o krajine pôvodu, z ktorých následne vyhodnotil a stručne popísal situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré žalobca žiadal o udelenie azylu, predovšetkým bezpečnostné riziko prípadného návratu žalobcu do krajiny pôvodu.

Žalovaný v rozhodnutí, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým bolo azylové konanie podľa § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavené, poukázal na to, že žalobca už osemkrát požiadal o azyl, vždy však z rovnakých dôvodov, pričom v žiadnom z týchto konaní ním uvedené dôvody neboli uznané za relevantné pre udelenie azylu.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, voči argumentácii krajského súdu nemá odvolací súd žiadne výhrady, a preto na nich v podrobnostiach odkazuje.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto námietku vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Z administratívnych spisov bolo zistené, že žalobca v deviatom azylovom konaní uvádzal tie isté dôvody, ako v predchádzajúcich azylových konaniach, a to obavu o svoj život. O žiadostiach žalobcu z tých istých dôvodov už Migračný úrad právoplatne rozhodol. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nesúhlasí s tvrdením žalobcu uvedenom v odvolaní, že žalobcom zistený skutkový stav neposkytoval dostatočný podklad pre vydané rozhodnutie, a teda, že žalovaný vo svojom rozhodnutí nedostatočne vyhodnotil všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie.

Odvolací súd má za to, že správne orgány - prvostupňový i druhostupňový, v tomto prípade presne a úplne zistili skutočný stav veci, aplikovali naň adekvátnu právnu úpravu, pri použití správnej úvahy postupovali v súlade s pravidlami formálnej logiky, pričom svoje rozhodnutia aj dostatočne a v súlade so správnym poriadkom odôvodnili.

Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že sa v konaní o azyly už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žalobcovi neudeľuje azyl a na základe výpovedí žalobcu, preukázal, že skutkový stav sa podstatne nezmenil.

Pokiaľ teda krajský súd žalobu žalobcu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú, odvolací súd považoval rozsudok krajského súdu za vecne správny, a preto ho podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.